

synes det dog, som om man her er meget generøs. Det er kun et lille underordnet Spørgsmaal, men endogfaa dette har kastet et Sker over den Betragtning, som under saadanne Omstændigheder kan lede en Administration, der er meget omhyggelig for Statskassens Interesse.

Jeg skal med disse Bemærkninger henstille, forøvrigt ikke anbefale vore Vædringsforslag, men henstille til det ærede Thing, hvorvidt det vil følge Flertallet med Hensyn til dets Indstillinger. Jeg vil bede Thinget tage den Stilling ikke at følge os, hvis det tror, at det siden bør forlade os.

Winther: Grunden til, at jeg har begjært Ordet, er den, at jeg ønsker at gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til min Stilling til den foreliggende Sag, idet jeg nemlig havde ønsket, at visse Poster, der ikke findes paa Finantsloven, skulde have været optagne derpaa, og at visse Poster, som ere blevne staaende derpaa, skulde være udgaaede deraf. Naar jeg ikke har stillet Vædringsforslag i saa Henseende, ligger det deri, at den ærede Formand antog, at det var gavnligt, at denne Sag fremmedes hurtigt, og deri er jeg enig med ham. Paa den anden Side er jeg overtydet om, at saaledes som Sagerne staa, vil det være uden praktisk Betydning, enten jeg stillede Forslagene eller ikke. Der vil desuden efter min Mening maaske komme et senere Standpunkt, hvor jeg kan faae Leilighed til at stille disse Forslag. Dette er altsaa Grunden til, at jeg ikke har stillet Forslagene. Jeg skal for Resten nævne, hvad det er for Ting, jeg ønskede, at der skulde optages. Det var for Exempel Lænderne og de øvrige til Præstelønninger anvendte Statsmidler, der skulde være tagne til Indtægt, ligesom ogsaa de adelige Klostre Ballø og Benmetofte og flere andre, der tidligere, ogsaa her i Thinget, have været Gjenstand for Forsøg i denne Retning. Af Ting, som jeg ønskede, skulde være forsvundne, er Krigstoldsbatten, som det efter min Mening er en overordentlig stor Uretfærdighed at opretholde saa lang Tid efter, at Krigen er forbi. — Men jeg skal nu forlade dette og dernæst yttre et Par Ord i Anledning af den Diskussion, vi have hørt, og den Betænkning, der foreligger. Den ærede Minister mente, at det var urigtigt at behandle denne Sag politisk, idet han endogfaa sagde, at saavel Flertallets som Mindretallets Ordfører havde tumlet sig paa et Gebet, som han ikke vilde følge dem paa. Det forekommer mig forunderligt, at den ærede Minister, efter at Ministeriet har modtaget et Mistillidsvoatum af dette Thing, kan undre sig over, at man, førend man bevilger ham Penge til at fortsætte sin Styrelse for, kommer til at overveie, om det i det Hele taget er rigtigt at gjøre dette Skridt, eller hvor langt man skal gaa i sin Smødekomen. Der er, forekommer det mig, Intet naturligere, end at denne Forhandling bliver politisk, og jeg

vil ligefrem sige, at jeg finder det besynderligt — for ikke at bruge et stærkere Udtryk — at vi her staa og skulle fordybe os i Enkeltheder, naar vi staa at sige kunne sige os selv, at der ikke vil komme noget videre ud af hele vort Arbejde, saa længe denne uheldbringende Tilstand bestaar, som vi nu leve under. Quem kan for Alvor have Lyft til at beskæftige sig med disse tilbørlige smaa Spørgsmaal, naar de store Spørgsmaal og vor hele Tilværelse staa at sige staaar paa Spil og trues? Naar vore Rettigheder hver Dag søges indskrænkede, ligner det da Noget at forhandle vidtløftig om disse Bagateller? Have vi ventet saa længe med at faae dem drevne igjennem, kunne vi ogsaa vente Dyrehavstiden med. Detti er mit Standpunkt i denne Sag. Det forekommer mig, at det er det naturlige Standpunkt, og at min Anskuelse maa være den rigtige, kan man ogsaa se deraf, at man fra de mest forskjellige Standpunkter kommer til den samme Anskuelse. Det ærede Medlem for Præstø Amtets 1te Valgkreds (Scavenius) sagde udtrykkelig igaar, at det ikke kunde være Andet, end at denne Forhandling maatte blive politisk, og deri har han fuldstændig Ret. Naar vi nemlig betragte den Betænkning, som her foreligger, saa vil det være klart for Enhver, at der findes Omraader, paa hvilke den politiske Tilstand øver en hæmmende Indflydelse. Jeg kunde her gennemgaa en Række af Forhold, der ligge og maa ligge os Alle paa Hjerte, fordi de ere saa vigtige for Statens Vel i det Hele taget, og paa hvilke man paa det Klarest se, at den uhyggelige Stemning, den unaturlige Tilstand, der er tilstede, øver sin hæmmende Virksomhed. Jeg skal imidlertid nu gjøre et Par Bemærkninger for at blive forstaaet med Hensyn til mit almindelige Standpunkt, førend jeg gaar over til disse Enkeltheder. Det forekom mig, at den ærede Ordfører i sin sidste Foredrag yttrede Noget om, at Magtsyge øvede en vis Indflydelse fra Regjeringens Side. Saaledes opfattede jeg ham; jeg veed ikke, om det var fuldstændigt rigtigt. I den Henseende indtager jeg et fra den ærede Ordfører forskjelligt Standpunkt. Jeg har ikke den Tro, at dette Ministerium er magtsygt. Jeg tror tværtimod, at der er de af dets Medlemmer, som føle en Byrde ved at være i det uheldige Tilfælde at maatte staa i Spidsen for Statens Styrelse under de nuværende Forhold. Jeg tror, at dette Ministerium, hvis vigtigste Medlemmer have været med til at tilveiebringe den Grundlov, vi nu leve under, betragte sig selv som Forfatningens bedste og troeste Støtte, saaledes tror jeg, at de opfatte Forholdet, og at de frygte for, naar de gik bort, at de da ikke paa den Maade vilde kunne hævde Alt det, som Forfatningsforandringen har villet hævde. Saaledes opfatter jeg Forholdet, og jeg har heller ikke det Mindste imod de ærede Ministres Personlighed; hele dette Forhold kommer